

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 578/2014-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. septembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť P. D., zastúpeného advokátom K. H., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tdo 61/2013 z 3. apríla 2014, uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2 To 10/2012 zo 17. apríla 2012 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 2 T 95/2011 z 31. októbra 2011, bližšie neoznačeným postupom Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom a uznesením povereného príslušníka Policajného zboru Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Novom Meste nad Váhom pod ČVS: ORP-398/MY-NM-2011 z 23. marca 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. D. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. júla 2014 doručená sťažnosť P. D. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Tdo 61/2013 z 3. apríla 2014 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu“), uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 To 10/2012 zo 17. apríla 2012 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“) v spojení s rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 95/2011 z 31. októbra 2011 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie okresného súdu“), bližšie neoznačeným postupom Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresná prokuratúra“) a uznesením povereného príslušníka Policajného zboru Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Novom Meste nad Váhom (ďalej len „policajt“) pod ČVS:ORP-398/MY-NM-2011 z 23. marca 2011 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie policajta“).

2. Z obsahu podanej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bolo uznesením policajta pod ČVS:ORP-398/MY-NM-2011 z 23. marca 2011 vznesené obvinenie z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. g) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“). Sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 95/2011 z 31. októbra 2011 uznaný vinným z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. g) Trestného zákona. Krajský súd uznesením sp. zn. 2 To 10/2012 zo 17. apríla 2012 zamietol sťažovateľom podané odvolanie. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Tdo 61/2013 z 3. apríla 2014 odmietol sťažovateľom podané dovolanie. V ostatnom podal sťažovateľ na ústavnom súde sťažnosť.

3. Sťažovateľ v podanej sťažnosti brojí proti svojmu právoplatnému odsúdeniu z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. g) Trestného zákona, pričom vo svojej argumentácii primárne poukázal na nesprávne právne posúdenie jeho trestnej veci konajúci súdmi, resp. skutku mu za vinu kladenému, pretože „... už v prípravnom konaní bolo jednoznačne zrejmé, že... bol v čase zákroku v mieste jeho

trvalého bydliska dňa 22.3.2011 pod vplyvom alkoholu a takto bol predvedený na OO PZ Myjava, kde s ním boli vykonávané úkony... v čase, keď nebol schopný porozumieť vykonávaným úkonom, zhodnotiť ich význam a uvedomiť si dôsledky nesplnenia predmetného rozhodnutia. ... Rozsudok je založený na nesprávnom posúdení zisteného skutku lebo tento skutok, /... nebol trestným činom/. Ak sa sám priviedol v dôsledku požitia alkoholu do stavu krátkodobej nepričetnosti mali orgány činné v trestnom konaní zvažovať, či nenaplnil definíciu iného trestného činu, prípadne len priestupku.“

Taktiež poukázal na to, že „Zásadným spôsobom bolo porušené sťažovateľove právo na spravodlivý proces, pretože ako vyplýva zo zadokumentovaného spisového materiálu, policajné orgány so sťažovateľom vykonávali úkony v čase, keď bol ovplyvnený alkoholom a nebol schopný vnímať reálne toto konanie, ktorého výsledkom bolo vydanie rozhodnutia policajta OO PZ Myjava sp. zn.: ORPZ-NM- OPDP5-86/2011, ktorým bol podľa § 27a ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore dňa 22.3.2011 o 22.00 hod. vykázaný z miesta jeho trvalého bydliska po dobu 48 hodín. Tak isto nebol poučený podľa § 213 ods. 1 Trestného poriadku poverenou príslušníčkou PZ, hoci nemal obhajcu v tomto čase a nemohol vykonávať svoje obhajobné práva.“

V závere prízvukoval, že „V danom prípade sa jedná o úmyselný prečin, ale úmysel nebol preukázaný, naopak bolo preukázané, že... nebol schopný v dôsledku krátkodobej nepričetnosti, rozpoznať protiprávnosť svojho konania, ktoré snád' mohlo byť posudzované, v t. č. ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu, a ktoré bolo podnetom na vydanie rozhodnutia policajta OO PZ Myjava sp. zn.:ORPZ-NM-OPDP5-86/2011, ktorým sťažovateľ bol podľa § 27a ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore dňa 22.3.2011 o 22.00 hod. vykázaný z miesta jeho trvalého bydliska po dobu 48 hodín. V tom čase nemohol pre uvedeníu poruchu vnímať samotné konanie na OO PZ Myjava a vnímať a porozumieť údajne vysvetľovanému a predloženému rozhodnutiu policajta...“

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

«1/ Orgány činné v trestnom konaní (OO PZ Myjava - OR PZ Nové Mesto nad Váhom a Okresná prokuratúra Nové Mesto nad Váhom v konaní vedenom pod sp.zn.: ORP-398/MY-NM-2011), Okresný súd Nové Mesto nad Váhom v konaní vedenom pod sp.

zn 2T/95/2011, Krajský súd v konaní pod sp. zn. 2To /10/2012 a Najvyšší súd SR v konaní pod sp. zn. 6Tdo 61/2013 ale aj orgány činné v trestnom konaní porušili základné právo sťažovateľa zaručené mu ústavou a to § 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 „Právo na spravodlivé konanie“ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2/ Aby Ústavný súd vyslovil, že právoplatným rozhodnutím Okresného súdu v Novom meste nad Váhom v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne a rozhodnutím Najvyššieho súdu SR a konaniu, ktoré týmto rozhodnutiam predchádzalo, bolo porušené základné právo sťažovateľa a zrušil právoplatné rozhodnutie a prikázal tomu, kto právo porušil, aby vo veci znovu konal.

3/ Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadostučinenie v sume 2500 €, ktoré sú povinné zaplatiť spoločne Okresný súd v Novom Meste nad Váhom, Krajský súd v Trenčíne a Najvyšší súd SR ale aj Okresná prokuratúra v Novom Meste nad Váhom ako aj Okresné riaditeľstvo PZ v Novom Meste nad Váhom do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

4/ Okresný súd v Novom Meste nad Váhom, Krajský súd v Trenčíne, Najvyšší súd SR, Okresná prokuratúra v Novom Meste nad Váhom a Okresné riaditeľstvo PZ Nové Mesto nad Váhom sú povinné zaplatiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľa...»

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

II. A

K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozhodnutím policajta a bližšie neoznačeným postupom okresnej prokuratúry

7. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, III. ÚS 124/04). Z uvedeného je zrejmé, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. III. ÚS 114/03, IV. ÚS 236/03).

8. Sťažnosť sťažovateľa smeruje proti napadnutému rozhodnutiu policajta vrátane bližšie neoznačenému postupu okresnej prokuratúry, teda proti postupu a rozhodnutiam orgánov činných v trestnom konaní v jeho trestnej veci v štádiu prípravného konania, ktoré bolo ukončené podaním obžaloby prokurátora okresnej prokuratúry 19. júla 2011. Ústavnému súdu bola sťažovateľom podaná ústavná sťažnosť doručená 15. júla 2014, čo znamená dávno po uplynutí zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty, ktorej uplynutie determinovalo konanie pred ústavným súdom v tejto jej časti. Z uvedeného dôvodu ústavný súd odmietol sťažovateľom podanú sťažnosť v tejto jej časti ako podanú oneskorene.

II. B

K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozhodnutím okresného súdu

9. V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, ktorý znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jej dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

10. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

11. Pokiaľ ide o napadnuté rozhodnutie okresného súdu v trestnej veci sťažovateľa, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti tomuto rozhodnutiu bolo možné podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok (čo sťažovateľ aj využil), a preto sťažnosť v tejto časti bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II. C

K namietanému porušeniu označených práv napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu

12. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je ani zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

14. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu

zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

15. Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde alebo domáhať sa cestou súdu o rozhodnutie o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prerokovanie veci (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé prerokovanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08). Ústavný súd napokon poznamenáva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne.

16. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody,

reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

17. Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 6 Tdo 61/2013 z 3. apríla 2014 v podstatnom uviedol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1 a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 2 Tr. por.), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 Tr. por., veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo a podal riadny opravný prostriedok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V zmysle § 385 ods. 1 Tr. por. je dovolací súd viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdov, ktorý je určený k náprave v zákone výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných pochybení, čo celkom zreteľne vyplýva z konštrukcie jednotlivých dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. l/ Tr. por., resp. aj z ustanovenia § 374 ods. 3 Tr. por. Ako už aj z vyššie uvedeného vyplýva, neslúži teda k revízií a náprave skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, upravovať alebo meniť iba súd odvolací. Samotnú správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie okolností potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže vykonať dovolací súd len v obmedzenom rozsahu potrebné vyšetrenie podľa § 379 ods. 2 Tr. por.

V súvislosti s obvineným uplatnenými dovolacími dôvodmi je potrebné osobitne upozorniť i na ustanovenie § 371 ods. 3 Tr. por., v zmysle ktorého dôvody podľa odseku 1 písm. a/ až písm. g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., tak ten je daný v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Uvedenou formuláciou zákon vyjadruje, že dovolanie je určené k náprave právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva.

Pokiaľ ide o obvineným uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., tak z jeho znenia ako aj z inštitútu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku je zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojinštančné. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o dovolaní je potom viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili sudy nižšej inštancie. Rovnako nie je oprávnený ani posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania sudy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu.

Vo vzťahu k poslednému obvineným namietanému dovolaciemu dôvodu (§ 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.) je potrebné uviesť iba toľko, že dovolací súd nezistil v rámci daného trestného konania žiadne také procesné pochybenia, ktoré by boli spôsobilé tento dôvod naplniť. Z obsahu spisu je totiž zrejmé, že všetky práva, ktoré sú vyjadrením práva na obhajobu a podmienky na spravodlivé rozhodnutie súdu boli v predmetnej veci riadne zabezpečené. Treba zároveň upozorniť na to, že nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu, keď príslušné orgány hodnotia dôkazy ináč, než je predstava obvineného.

K citovanému ustanoveniu § 371 ods. 3 Tr. por. je potrebné uviesť, že obvinený v podanom odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. 2T 95/2011, z 31. októbra 2011 podané na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom 22. decembra 2011 neuviedol také dôvody, ktoré uvádza v dovolaní, to znamená, že v deň spáchania skutku 22. marca 2011 bol pod vplyvom alkoholu a v dôsledku požitých alkoholických nápojov nastala krátkodobá nepričetnosť a preto jeho ovládanie a rozpoznávacie schopnosti boli vymazané. Tieto skutočnosti a dôkazy museli byť obvinenému známe, pretože v dovolaní cituje jednotlivé výpovede svedkov, svoju, z prípravného konania, listinné dôkazy a tieto skutočnosti v odvolaní neuviedol. Obvinený v odvolaní uviedol, že do domu nevstúpil protiprávne, vstúpil len do garáže, ktorá patrí výlučne jemu. Bola mu zima, bol bez odevných zvrškov, nemal kde ísť, a preto svoje konanie považoval za legálne.

Horeuvedené skutočnosti sú dôvodom na odmietnutie dovolania. Najvyšší súd Slovenskej republiky k uvádzaným dôvodom považuje za potrebné uviesť nasledovné. Nie každé konanie a každé vykonanie úkonu s osobou pod vplyvom alkoholu zakladá nepričetnosť. Aj keď sú pravdivé konštatovania obvineného, že citované dôkazy potvrdzujú, že v čase zadržania bol pod vplyvom alkoholu, vzhľadom na jeho správanie, odmietanie vykonania niektorých úkonov nešlo o také ovplyvnenie alkoholom, ktoré by mohlo byť vyhodnotené tak, že sa dostal do stavu nepričetnosti v dôsledku požitých alkoholických nápojov a nemôže byť preto zodpovedný za toto protiprávne konanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na rozpory obvineného v jeho výpovediach. V jednej výpovedi tvrdí, že bol pod vplyvom alkoholu, ale na nič si nepamätá. Táto veta bola zapísaná vo výpovedi obvineného, keď využil svoje právo a odmietol vypovedať. Takže nemôže sa brať do úvahy ako dôkaz. V ďalšej výpovedi na hlavnom pojednávaní uviedol, že

vypil dva alebo tri poháriky 0,2-ky nejakého likéru, nebol opitý. Z konštatovaného vyplýva, že jeho tvrdenia v dovolaní sú v rozpore s jeho výpoveďou na hlavnom pojednávaní.

V neposlednom rade pri hodnotení, či je alebo nie je naplnený dovolací dôvod podľa ust. § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., treba brať do úvahy to, čo vo svojom vyjadrení uviedol okresný prokurátor v Novom Meste nad Váhom uvedenom na konci str. 3 a začiatku str. 4 tohto rozsudku.

Dovolanie obvineného nebolo dôvodné a preto ho Najvyšší súd Slovenskej republiky ako nedôvodné odmietol.

18. Krajský súd v uznesení sp. zn. 2 To 10/2012 zo 17. apríla 2012 uviedol:

„Pokiaľ ide o procesný postup orgánov činných v trestnom konaní, tak aj súdu prvého stupňa, v tomto smere neboli v odvolaní vytykané žiadne chyby a ani odvolací súd nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa vo vzťahu k rozhodovaniu o vine a treste vykonal všetky dostupné a potrebné dôkazy, ktoré správne vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu ukladajú ustanovenia § 2 ods. 10, 12 Tr. por., preto dospel k správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom, ktoré v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. podrobne a vecne správne v napadnutom rozsudku odôvodnil. Okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal všetky potrebné dôkazy, vypočul obžalovaného P. D., svedkov P. D. ml., H. D., M. Ch., B. D., V. O., R. N., R. Ž., V. M. a oboznámil sa s obsahom listinných dôkazov nachádzajúcich sa v spise. So zreteľom na vykonané dôkazy, na ktoré poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd, ktoré na seba nadväzujú, navzájom sa podporujú a dopĺňajú, nemal ani odvolací súd pochybnosti o vierohodnosti a správnosti skutkových zistení okresného súdu. Krajský súd sa plne stotožnil s hodnotením dôkazov prebratých na hlavnom pojednávaní tak, ako to vyjadril okresný súd v písomnom vyhotovení svojho rozsudku. Krajský súd poukazuje na tú, skutočnosť, že skutkový stav tak, ako ho zistil súd prvého stupňa, bol nepochybne a jednoznačne preukázaný. Argumentácia obžalovaného, že bol nedostatočne oblečený, bola zima a legálne vstúpil na pozemok s garážou v jeho výlučnom vlastníctve, neobstoí, nakoľko obžalovaný, ako je z vykonaných dôkazov zrejmé, sám na policajnej stanici dal zo seba dole základné odevné zvršky a odmietol si tieto pri odchode vziať. Ďalej

obžalovaný, ktorému bol vydaný príkaz, ktorým bol vykázaný z rodinného domu na dobu 48 hodín, tento nerešpektoval a do domu vstúpil. Nie je rozhodujúce, kto je vlastníkom, a teda ani nebolo potrebné skúmať, či obžalovaný vstúpil do časti, ktorá bola jeho výlučným vlastníctvom, nakoľko práve takéto rozhodnutie policajného orgánu prikazuje dotknutej osobe nevstupovať do takéhoto obydlia bez ohľadu na jeho vlastnícky vzťah dotknutej osoby. Navyiac v danom prípade, ako je z výpovedí svedkov, najmä P. D. ml. zrejmé, obžalovaný porušil zákaz vstupu do domu nielen tým, že zotrval v garáži, ale pohyboval sa v ďalších častiach domu (kúpeľňa). Rovnako je právne irelevantné, či manželka - poškodená sa v dome v čase vstupu obžalovaného do domu, táto tam nachádzala, alebo nenachádzala. Naopak táto z domu odišla práve z obavy pred obžalovaným, že i napriek zákazu vstupu sa do domu vráti.

Vychádzajúc zo správne zisteného skutkového stavu, okresný súd teda nepochybil, keď konanie obžalovaného právne posúdil ako prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. g/ Tr. zák.

Odvolačný súd, teda dospel k rovnakým skutkovým a právnym záverom, ako súd prvého stupňa a osvojil si tiež dôvody a úvahy, ktorými rozviedol a vysvetlil svoje zistenia.

Vo vzťahu k výroku o treste odvolací súd zistil, že okresný súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery, vychádzal zo všetkých zásad určených na ukladanie trestu podľa § 34 ods. 1, 4 Tr. zák., pričom sledoval účel uloženého trestu, ktorý má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní trestnej činnosti, vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov. Trest zároveň musí vyjadrovať morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Neopomenuteľnou súčasťou určenia druhu trestu a jeho výmery bolo prihliadnúť na spôsob spáchania trestnej činnosti, jej následok, zavinenie, pohnútku, prirážajúce, poľahčujúce okolnosti, osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy. Na všetky tieto skutočnosti okresný súd prihliadal a obžalovanému potom, čo podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 4 Trestného zákona, § 37 písm. m/ Trestného zákona uložil na dolnej hranici upravenej trestnej sadzby nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona bol pre výkon uloženého trestu zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, keďže obžalovaný

bol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin pred spáchaním tohto trestného činu.

Odvolací súd, keďže nezistil žiadne zákonné dôvody na zmenu napadnutého rozsudku, odvolanie obžalovaného P. D. ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.“

19. Z dôvodu obsahovej spojitosti uznesenia krajského súdu sp. zn. 2 To 10/2012 zo 17. apríla 2012 s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 95/2011 z 31. októbra 2011 považoval ústavný súd za potrebné poukázať aj na príslušnú časť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia okresného súdu:

„Obžalovaný, či už sám alebo prostredníctvom svojho obhajcu, založil svoju obranu na tom, že v noci zo dňa 22.03.2011 na 23.03.2011 vstúpil iba do garáže a miestnosti nad garážou, kde zotrval, ktoré miestnosti však nie sú súčasťou rodinného domu, a to z dôvodu, že túto garáž považuje obžalovaný za stavbu nesúvisiacu s rodinným domom č..., o čom mal vypovedať aj ním predložený listinný dôkaz z katastra nehnuteľností. Vykonaným dokazovaním, a to oboznámením fotodokumentácie a výsluchom P. D. ml. a H. D., bolo jednoznačne preukázané, že garáž ako aj miestnosť nad garážou sú zo stavebného hľadiska integrálnou súčasťou rodinného domu, čo je pri letnom oboznámení sa s fotodokumentáciou na prvý pohľad zrejmé aj osobe, ktorá nemá vzdelanie v odbore stavebníctva - napr. súdu. Skutočnosť, že nejaká pôvodná stavba vo výlučnom vlastníctve obžalovaného alebo jeho predkov, ktorej existenciu naznačoval obžalovaný, mohla stáť na mieste, kde v súčasnosti stojí rodinný dom č..., nie je pri posúdení porušenia policajného zákazu vstupu do obydľia relevantná. Relevantnou by nebola ani tá skutočnosť, ak by pozemok pod stavbou rodinného domu alebo jeho časť (napr. práve pod garážou) z právneho hľadiska bol stále vo výlučnom vlastníctve iba obžalovaného. Pre ohraničenie definičného pojmu zákazu vstupu do obydľia tu totiž v danom prípade nie sú rozhodujúce iba kritériá technické - stavebníkov, geodetov, či katastrálnych úradov, ale najmä kritériá právne. Ak by tomu tak aj nebolo, tak treba poznamenať, že z obsahu výpovedí svedkov - zasahujúcich policajtov R. N. a R. Ž. jednoznačne vyplynulo, že obžalovaný v čase zásahu dňa 23.03.2011, potom, ako mu syn vytkol, že v dome č... nemá čo hľadať, bol policajtmí nájdený v kúpeľni tohto rodinného domu, t. j. nie v garáži, ani nie v miestnosti nad garážou. Obžalovaný sa teda v čase, keď pod vplyvom alkoholu už pravdepodobne nebol, a teda bol

si vedomý pokračovania v porušovaní policajného zákazu vstupu do obydlia, zdržiaval aj naďalej v takej miestnosti tohto obydlia - kúpeľni, ktorú miestnosť by zrejme ani stavebný laik nikdy nevyňal z obligatórnych súčastí akéhokoľvek rodinného domu.

Hoci obhajca obžalovaného v záverečnej reči správne poukázal na to, že pre naplnenie znakov skutkovej podstaty prečinu podľa § 348 ods. 1 písm. g) Trestného zákona musí ísť u páchatel'a o konanie buď opakované, čo nie je prípad obžalovaného, alebo takéto konanie musí byť identifikované ako závažné, nemožno sa stotožniť s názorom, že z dôvodu neprítomnosti poškodenej v rodinnom dome č... v noci zo dňa 22.03.2011 na 23.03.2011 nejde u obžalovaného o konanie závažné, pretože nemalo ako zo strany obžalovaného dôjsť k zmareniu účelu vykázania z obydlia, ktorým účelom bola ochrana ohrozenej osoby - poškodenej. Tu je podľa názoru súdu snáď potrebné uviesť, že zákonodarca reprobuje a sankciami postihuje mnohoraké aspekty ľudského konania, pri ktorých nemusí vždy dôjsť aj k faktickému spôsobeniu ujmy konkrétnemu záujmu chránenému Trestným zákonom. Inými slovami povedané, nie všetky zákazy niektorých typov ľudského konania sú postihované až vtedy, ak k nejakej ujme na majetku, zdraví či dokonca na živote osôb už došlo. Inak by totiž dosť dobre nemohla byť naplnená aj tá zložka preventívnej funkcie trestného práva, ktorej úlohou v spoločnosti je predchádzať vzniku ujmy na oprávnených právach a záujmoch subjektov práva. Akceptáciou prístupu bazírujúceho na obligatórnej existencii následku v podobe reálneho vzniku hmatateľnej škody by asi nemohlo dochádzať k postihovaniu tzv. ohrozovacích trestných činov a spoločnosť by tiež rovno mohla upustiť aj od trestania nedokonaných trestných činov, spáchaných iba v štádiu pokusu. Či sa v konkrétnom prípade porušenia práva jedná o závažné konanie, závisí nielen od objektívnych okolností prípadu, ale aj od osoby páchatel'a takéhoto konania. K vzťahu medzi osobou obžalovaného a právnou kategóriou závažnosti je nutné uviesť vekmi overenú pravdu, že duo cum faciunt idem, non est idem (ak dvaja robia to isté, nie je to to isté). Kto teda je páchatel'om súdeného skutku? Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že v osobe obžalovaného nejde o tzv. prvopáchatel'a, nejde ani o človeka, u ktorého by sa už predchádzajúca trestná činnosť vôbec netýkala poškodenej, prípadne nesúvisela s alkoholom. Obžalovaný bol podmienene prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za trestný čin vraždy, spáchaný v súvislosti s požívaním alkoholických nápojov, pričom obeťou tohto skutku sa stal jeho

vlastný syn. Po prepustení z výkonu trestu, miesto vedenia riadneho života obžalovaný opätovne začal požívať alkoholické nápoje a znepríjemňovať v rámci domácnosti, ktorej bol členom, život svojej manželke a synovi. Práve predchádzajúca tragická osobná skúsenosť manželky obžalovaného a jeho zostávajúceho syna a poznanie, aké následky môže mať nepredvídateľné, avšak pravidelne agresívne správanie obžalovaného pod vplyvom alkoholu, umocňovali u recipientov tohto správania vedomie ďalšej podobnej hroziacej ujmy. Bolo preukázané, že udalosti zo dňa 22.03.2011 v rodinnom dome č... neboli prvými po prepustení obžalovaného z výkonu trestu, ktorými pod vplyvom alkoholu zasahoval do práv svojich blízkych, ale mali svoju predohru minimálne v jednom v riešenom skutku z januára 2011. S takouto minulosťou a za takýchto okolností, ktoré predchádzali vykázaniu obžalovaného z obydlija v ... dňa 22.03.2011, je toto jeho konanie potrebné hodnotiť ako mimoriadne závažné, a to bez ohľadu na to, či sa v čase páchania tohto skutku poškodená v dome č... nachádzala alebo nie. Z vykonaného dokazovania totiž vyplýva, že obžalovaný až dodatočne v rámci trestného konania pozbieral nejaké argumenty, ktorými sa snažil spochybníť závažnosť svojho konania a vedomosť o protiprávnosti svojho konania, najmä z dôvodu, že keď poškodená v inkriminovanom čase v rodinnom dome aj tak nebola a teda by sa jej aj tak nič nemohlo stať alebo že mu bola z dôvodu nedostatočného oblečenia zima a nemal kde hlavu skloniť. V noci zo dňa 22.03.2011 na 23.03.2011 však konal tak, že mu bolo úplne jedno, či tu nejaký zákaz vstupu do obydlija je alebo nie je. O tom, že takýto zákaz mu bol ukradnutý, svedčí aj jeho správanie potom, ako mu ráno nasledujúceho dňa jeho syn pripomenul platnosť tohto zákazu a ako ho policajná hliadka našla vykonávať so stoickým kludom rannú hygienu v kúpeľni rodinného domu č...

Možno teda prezentovať jednoznačný právny záver, že vina obžalovaného v zmysle obžaloby bola na hlavnom pojednávaní preukázaná nepochybne. Obžalovaný v noci zo dňa 22.03.2011 na 23.03.2011 protiprávne vstúpil do rodinného domu v obci B... č..., kde do 23.03.2011 neoprávnene zotrval do príchodu policajnej hliadky, a to napriek tomu, že rozhodnutím príslušníka Policajného zboru zo dňa 22.03.2011, vydaného o 22.00 hod. podľa § 27a ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov bol vykázaný z tohto rodinného domu na dobu 48 hodín. Obžalovaný je za tento skutok plne trestne zodpovedný, nebola zistená žiadna okolnosť, ktorá by ho trestnej zodpovednosti zbavovala. Obžalovaný konal v priamom úmysle a svojím konaním porušil

záujem chránený Trestným zákonom, ktorým záujmom je riadne plnenie príkazov a zákazov na základe právoplatných a vykonateľných orgánov verejnej moci.

...

Pri úvahách o druhu a výmere trestu, ktorý by bolo primerané obžalovanému za jeho protiprávne konanie uložiť, musel súd prihliadať najmä na tú skutočnosť, že obžalovaný trestný čin spáchal v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, uloženého za úmyselný trestný čin. S poukazom na § 49 ods. 2 Trestného zákona bolo preto u obžalovaného potrebné uvažovať o treste odňatia slobody nepodmienenom, keďže vybavenie jeho trestnej veci alternatívnym trestom s poukazom na jeho trestnú minulosť a okolnosti spáchania skutku neprichádzalo do úvahy. U obžalovaného neidentifikoval súd žiadnu poľahčujúcu okolnosť, na prechádzajúce odsúdenie ako na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona neprihliadol z dôvodu, že toto našlo už svoj odraz v obligatórnej aplikácii ustanovenia § 49 ods. 2 Trestného zákona. Vzhľadom k možnostiam nápravy obžalovaného a jeho osobným pomerom sa súdu javila výmera trestu v dolnej polovici zákonom stanovenej trestnej sadzby ako primeraná. S poukazom na to súd podľa § 348 ods. 1 Trestného zákona uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov, na ktorého výkon ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, keďže v predchádzajúcich desiatich rokoch bol vo výkone trestu odňatia slobody uloženého pre úmyselný trestný čin. Takto uložený trest považuje súd za zodpovedajúci zásadám ukladania trestov, požiadavkám individuálnej a generálnej prevencie, ktorý v dostatočnej miere vyjadruje aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.“

20. Ústavný súd považuje v prvom rade za podstatné uviesť, že podľa už spomenutej konštantnej judikatúry nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Ústavný súd teda pripomína už spomenutý obmedzený rozsah jeho právomoci preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov, Trestný poriadok a Trestný zákon nevynímajúc, viedli k rozhodnutiu vo veci samej. K tomu dodáva, že nepatrí do jeho

právomoci zaoberať sa rozhodnutím o vine a treste (II. ÚS 31/94) ani otázkou právnej kvalifikácie skutku, ktorý je predmetom trestného stíhania a o ktorom sa s konečnou platnosťou koná a rozhoduje pred všeobecnými súdmi (I. ÚS 18/00). Inými slovami, úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (m. m. I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy taktiež vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (m. m. I. ÚS 19/02).

21. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutých rozhodnutí najvyššieho súdu a krajského súdu (vo svetle právnych úvah vyplývajúcich z napadnutého rozhodnutia okresného súdu, pozn.) konštatuje, že tak najvyšší súd ako súd dovolací, ako aj krajský súd ako súd odvolací konali v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatne pre posúdenie veci interpretovali a aplikovali, ich úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávnych a procesnoprávnych zákonných ustanovení sú napadnuté rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu aj náležite odôvodnené. Tak krajský súd, ako aj najvyšší súd vo svojich napadnutých rozhodnutiach primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektovali na sťažovateľom vznesené obhajobné tvrdenia a ním udané pochybenia, ku ktorým v primerane podrobnej svojej argumentácii zdôvodnili svoje úvahy opierajúc sa o skutkové zistenia plynúce z vykonaného dokazovania a z nich odvodené právne závery. Inými slovami, všeobecné súdy (predovšetkým okresný súd a krajský súd pri rozhodovaní o vine sťažovateľa z trestnej činnosti kladenej mu za vinu, pozn.) transparentne a čitateľne predostreli svoje úvahy, ktoré zdôvodnili logickým a vykonanými dôkazmi podporeným spôsobom, pričom citlivo a operujúc s presvedčivými argumentmi dospeli k záveru o sťažovateľovej trestnoprávnej zodpovednosti za spáchaný skutok majúci na pamäti aj jeho vlastné zhodnotenie skutkovej situácie, resp. spáchaného činu.

22. V súvislosti so sťažovateľom deklarovanej prejavom nespokojnosti s napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôžu byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania.

23. Na podporu svojich záverov ústavný súd zvyrazňuje, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uviedol: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamena, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“ (napr. *Georgidias c. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva ale zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho konania považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci *Ruiz Torijo c. Španielsko* z 9. 12. 1994, *Annuaire*, č. 303-B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05).

24. Ústavný súd teda uzatvára, že právne závery krajského súdu a najvyššieho súdu nie je možné považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené, v dôsledku čoho nezistil príčinnú súvislosť medzi týmito napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov a sťažovateľom namietaným porušením označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť sťažovateľa v tejto jej časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

25. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2014